

beløber sig til ca. $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. — det vil sige: Flertallet foreslaar denne Forhøjelse, medens Mindretallet paa de samme Artikler foreslaar en Forhøjelse af $3\frac{3}{4}$ Mill., idet Forhøjelserne for Drikkevarers, Tobaks og Kaffes Vedkommende differere noget; Forhøjelsen for Drikkevarer er nemlig noget mindre, end hvad Flertallet har foreslaaet, medens den for Tobak er noget større; Mindretallet kommer derved til en Forhøjelse af Luksustolden paa $3\frac{3}{4}$ Mill. Kr. De vigtigste af de øvrige Grupper her ere Frugter, Silkevarer, naturlige og kunstige Blomster, Krydderier, hermetisk tilfukkede Spisevarer, tidlige Høbesager, Østers etc. Nu har det ærede Medlem for Holbæk allerede omtalt de forskellige Sider, fra hvilke Luksustold kan ses, og jeg er enig med ham i, at hvis vi stode frit over for dette Spørgsmaal, og der blev spurgt: Anser Du i og for sig Luksustold for et Gode, er det rigtigt at lade Folk betale Bøde for at drikke Vin, ryge Tobak, spise Østers og have italienske Koser i deres Stuer osv. — saa vilde jeg dertil svare: Nej, det var naturligvis bedst, om disse Ting kunde være toldfri; det var bedst, om man ikke lagde Skat paa disse Ting, hvis Forbrug dog er mere eller mindre uskyldig. Ja, Forbruget af Vin er jo ikke altid saa uskyldigt, men Forbruget af de øvrige her nævnte Luksusartikler er dog ret uskyldigt, thi Forbruget af disse Artikler tjener dog til at forfjerne og behageliggøre Livet, og det var jo bedst, om man kunde undvære Told paa disse Ting. Men paa den anden Side tror jeg, at naar Spørgsmaalet stilles saaledes, som det praktisk maa stilles under vore Forhold — vi have jo ingen Fortunatus Pung at øse af, vore Midler ere begrænsede —: Hvor skal Tolden helst lægges, enten paa Kul, Jærn, Træ, tørret og saltet Fisk, Kaffe og Petroleum eller paa Vin, Tobak, italienske Koser, Østers, hermetisk lukkede Spisevarer etc., kan Svaret mellem fornuftige Venner ikke være tvivlsomt. En anden Betænkthed ved disse Toldsatser kom ogsaa det ærede Medlem for Holbæk ind paa, og jeg kan her henholde mig til hans Omtale deraf, og det er den, at de i ganske enkelte Tilfælde kunde have en vis Bemyttelsesbismag ved sig. Jeg slutter mig til det ærede Medlems Omtale af denne Sag og vil blot ligesom han fremhæve, at

det er selvfølgelig under Hensyn til deres Egenkab af Luksusartikler, at Mindretallet er gaaet ind paa at lægge Told paa disse Varer. Vi have ment, at den beskyttende Virkning deraf kun vilde blive ganske enkeltvis og ganske spredt. Det er i alt Fald aldeles ikke det, vi have tilsigtet derved; hvor en saadan Virkning maa siges at være i enkelt Tilfælde sansynlig, ere vi kun gaaede dertil som en Indrømmelse, og det er selvfølgelig et af de Punkter, som ikke i nogen Henseende ligger os paa Hjerte.

Jeg vender mig nu til Hovedspørgsmaalet, nemlig det store Bemyttelsesspørgsmaal. Der er intet Punkt, hvor Toldlovgivningen i højere Grad kræver en Reform end netop med Hensyn til alle de beskyttende Toldsatser. For det første skal jeg her henpege paa, at Bemyttelsen ved selve Tidernes Udvikling, ved Produktionens og Priserforholdenes Udvikling, er bleven enormt forøget siden 1863. Man vil finde en Mængde Bevisligheder derfor i Kommissionens Betænkning. Jeg skal her blot nævne ganske enkelte Fakta. J. Eks. paa Klædevarer er Prisen nu kun Halvdelen af, hvad den var i 1863, paa Rjoletojer er den falden med noget over 30 til 40 pCt. For Trykpapirs Vedkommende har jeg ikke en Gang kunnet saa Oplysninger, der gaa saa langt tilbage som til 1863, da Forstørelsen selvfølgelig vilde være større; jeg har ikke kunnet saa saaghyndige Oplysninger, der gaa længere tilbage i Tiden end til 1875. Da kostede Trykpapir ufortødt 27—28 Ore, nu 10—11 Ore pr. Pund. Man ser saaledes, at Tolden, der den Gang var 18—19 pCt., nu er 52—53 pCt. Saaledes er det ogsaa gaaet med en Mængde andre Artikler, og Grunden finder man let ved at se hen til, hvorledes det er gaaet med de vigtigste Raastoffer i den Varegruppe, som er stærkest forsynet med Bemyttelse, nemlig Manufakturvarer. Naar vi se paa de Oplysninger, som findes i Kommissionsbetænkningen om Faldet af Prisen paa Uld og Bomuld, vil det ikke undre en, at Prisen paa det færdige Produkt med Nødvendighed er gaaet stærkt ned siden 1863. Nu skal jeg indrømme, at, hvad Bomulden angaar, kunne vi ikke benytte Aaret 1863, thi det faldt midt under den amerikanske Borgerkrig, da Priserne bleve langt højere endnu, men tage vi